

dende indenfor Industri og Haandværk, foreslaas ogsaa her aabnet Adgang til at yde visse Lempelser.

Herom tillader man sig at henvise til de med Hensyn til de enkelte foreslaaede Tilskud m. v. under §§ 7, 8 og 9 gjorte Bemærkninger.

Til I.

Til § 1.

Som ovenfor anført har man foreslaaet en Maksimumsgrænse af 3 Mill. Kr. for den samlede Refusion i Henhold til Loven, og saafremt dette Beløb ikke skulde vise sig tilstrækkeligt til fuldtud at dække den Kommunerne tilkommende Refusion, maa denne for hver enkelt Kommunes Vedkommende formindskes i det Forhold, hvori 3 Mill. Kr. staar til det samlede Refusionsbeløb.

Til § 2.

Den foreslaaede særlige Refusion bør i Almindelighed ikke komme Kommuner tilgode, hvis *samlede* Udgifter til Hjælpekassehjælp i Regnskabsaaret 1930—31 samt April Maaned 1931 ikke har oversteget de tilsvarende Udgifter i Regnskabsaaret 1929—30 samt April Maaned 1930, f. Eks. fordi Hjælpekasseudgifterne i Tiden fra 1. April 1930 til 1. Februar 1931 har været lavere end Udgifterne i Tiden fra 1. April 1929 til 1. Februar 1930. Man har imidlertid fundet det rigtigt at fyldestgøre dette Hensyn ved i Loven at fastsætte en Minimumsgrænse for Hjælpekasseudgifterne pr. Indbygger i henholdsvis Hovedstadskommunerne, Provinsbyerne og Landkommunerne. Denne Minimumsgrænse er beregnet paa Grundlag af Hjælpekasseudgifterne i 1929—30 med Hensyntagen til, at Arbejdsløsheden i Vinteren 1930—31 er højere end i 1929—30, og saaledes at man ved Fastsættelsen af Minimumsbeløbet har draget Om-sorg for, at Kommunerne ikke herigennem afskæres fra en rimelig Adgang til Refusion.

Af administrative Hensyn har man foreslaaet, at Refusioner under 100 Kr. ikke kommer til Udbetaling.

Til § 3.

Da kun Udgifter til Understøttelse i Tilfælde, hvor Trangsaarsagen er Arbejdsløshed, kan tages i Betragtning ved den særlige Refusion, er det nødvendigt, at Kommunerne fører særskilt Regnskab

over de paagældende Udgifter. Det foreslaas overladt til Socialministeren at fastsætte de nærmere Regler til Vejledning for Hjælpekasserne ved Lovens Administration samt Regnskabsaflæggelse.

Til § 4.

Bestemmelsen tager Sigte paa, at Kommunerne ikke skal faa dobbelt Refusion for samme Udgifter.

Til § 5.

Medens de foregaaende Paragrafer har til Formaal at yde de Kommuner, der har haft betydelige Udgifter til Understøttelse af arbejdsløse, et Tilskud til Dækning af disse Udgifter, tager nærværende Paragraf Sigte paa saadanne Kommuner, som har bestræbt sig for at begrænse Udgifterne til Understøttelse ved at sætte ekstraordinære, kommunale Arbejder i Gang.

Det er efter Ministeriets Mening naturligt, at der ydes disse Kommuner et vist Tilskud til Dækning af de Udgifter, som de derigennem har paadraget sig, og man har ment ved Ydelsen af dette Tilskud at kunne følge de Principer, hvorefter der for Vinteren 1927—28 blev ydet et ekstraordinært Statstilskud til de af Københavns Kommune samt Købstæderne iværksatte Arbejder til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, jfr. § 15. XII. som er paa Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret 1929—30. Man foreslaar derfor, at Kommuner, der i Tiden mellem 1. Februar og 30. April 1931 til Afhjælpning af Arbejdsløsheden har iværksat Arbejder, der ikke er udført som Nødhjælpsarbejder i Henhold til § 30 i Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927, og som efter Socialministeriets Arbejdsudvalgs Skøn ikke eller kun meget vanskeligt lod sig udføre som Nødhjælpsarbejder, skal være berettiget til at erholde et Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden, der svarer til det Tilskud, som efter nævnte Paragraf i Arbejdsløshedsloven ydes til Nødhjælpsarbejder, idet man her dog har fastsat en Begrænsning paa 1 Mill. Kr. for Tilskudenes samlede Beløb.

Da Bestemmelsen kun har til Formaal at yde Tilskud til Arbejder, der afhjælper Arbejdsløshed i Vinteren 1930—31, har man anset det for rimeligt at fastsætte, at der kun kan ydes Tilskud i Forhold til Arbejdsdage indtil 30. Juni 1931, saaledes at en Kommune ikke i Kraft af denne Lovbestemmelse vil kunne erholde Tilskud i Forhold til hele den Arbejdsløn,